

Justis- og beredskapsdepartementet

Sendes elektronisk

Dato: 10.02.2025
Deres.ref: 24/7330

Endringer i inkassoloven for gjennomføring av direktiv (EU) 2021/2167 om kredittjenestefirmaer og kredittkjøpere mv. – høring

Finans Norge viser til departementets høringsbrev 15. november 2024 med tilhørende høringsnotat om gjennomføring av direktiv (EU) 2021/2167 om kredittjenestefirmaer og kredittkjøpere mv. i norsk rett.

1. Finans Norges hovedsynspunkter

- Det er viktig for konkurransen i det norske finansmarkedet at inkasso- og porteføljeselskaper underlegges tilsvarende krav som EU, og at kravene gjennomføres enhetlig og til samme tid som resten av EØS-området. Direktivet oppstiller harmoniserte krav til kjøp og salg, samt innfordring av misligholdte kredittfordringer. En gjennomgang av reglene i inkassoloven og tilhørende regelverk må omfatte alle regler – ikke bare de reglene som innholdsmessig likner på artiklene i direktivet.
- Finans Norge verdsetter at departementet har startet arbeidet med gjennomføring av direktivbestemmelsene som faller innenfor departementets ansvarsområde. Med myndighetenes overordnede oppsplitting av innfordrings- og virksomhetsregler knyttet til konsesjon, samtykke og kapitalkrav, risikerer man likevel at gjennomføringen ikke blir helhetlig, men uforutsigbar for næringen. Direktivet bør derfor vurderes samlet og foreligger høringsinstanser og lovgiver i et felles forslag til implementering. En «stykkvis og delt» gjennomføring gjør det krevende for næringen å kommentere forslagene og vurdere konsekvensene av disse.
- Direktivet utgjør en av flere rettsakter fra EUs handlingsplan om reduksjon av NPL. Disse rettsaktene må sees i sammenheng ved gjennomføring av direktivet, slik at den nasjonale gjennomføringen understøtter formålet med EUs handlingsplan for reduksjon av misligholdt gjeld («NPL Action Plan»).
- Finans Norge støtter at direktivets regler om innfordring tas inn i ny inkassolov, men viser til at også en annen løsning med egen lov (ref. andre land) kan være en hensiktsmessig lovteknisk løsning. Det forutsettes at valget ikke innebærer materielle forskjeller. Det viktigste for næringen er at direktivet gjennomføres lojalt og at norsk regulering både implementeres og tolkes i samsvar med direktivet.

- Tillatelse til egeninkasso for oppkjøpte krav kan i dag ikke kombineres med fremmedinkassobevilling, og gir dessuten i praksis ikke anledning til å kjøpe opp misligholdte kredittfordringer pga. samtykkekrav. Departementet begrunner videreføring av kravet til to konsesjoner for egen- og fremmedinkasso i eldre norske lovforarbeider og det er ikke tilstrekkelig vurdert om direktivet åpner for å videreføre et særskilt konsesjonskrav for egeninkasso for oppkjøpte krav. I andre land (Sverige) er det ikke et eget konsesjonskrav for slik egeninkasso som utøves fra finansieringsforetak.

2. Overordnet om betydning av direktivet for det norske markedet

Direktiv (EU) 2021/2167 om kredittjenestefirmaer og kredittkjøpere mv. er en del av EUs arbeid med regelverket og markedet for misligholdte lån. EU har vedtatt en større regelverkspakke for håndtering av «Non Performing Loans» (NPL action plan) som omfatter regler om bl.a. tilsyn, rammeverk for restrukturering, insolvens og gjeldsinndrivelse, samt felles regler for et harmonisert annenhåndsmarked for salg av misligholdte lån (NPL). Reglene i direktivet må særlig sees i sammenheng med forordning (EU) 2019/630 (ofte omtalt som «back stop-forordningen») som endrer kapitalkravsforordningen (CRR). Denne endringsforordningen skjerper kapitalkravene i kredittinstitusjoner for misligholdte og tapsutsatte lån gjennom å stille krav om fradrag i ren kjernekapital for misligholdte lån som ikke er tilstrekkelig dekket av nedskrivninger.

Formålet med den samlede regelverkspakken er å bidra til at misligholdte lån selges ut av banksystemet, slik at bankene kan få økt sin utlånskapasitet. Direktivet skal regulere og sikre kredittjenestefirmaer (inkassoselskaper) og kredittkjøpere (porteføljeselskaper mv.) kan assistere og avlaste kredittinstitusjoners porteføljer av NPL, som følge av at EUs kapitalkravsregler nå legger opp til at slike lån skal ut av bankenes balanser.

Direktivet harmoniserer rammevilkårene i disse sekundærmarkedene for kjøp og salg av NPL, gjennom etablering av et harmonisert EU-rammeverk for både kjøpere av slike lån og inkassotjenester. Målet er å fjerne restriksjoner og redusere kostnader knyttet til kjøp av kredittporteføljer på tvers av landegrensene. Dette innebærer at regulering av både konsesjonskrav og tilsyn blir harmonisert, og at tillatelsen som inkassoselskap innenfor direktivets virkeområde gir rett til å drive inn misligholdte kredittfordringer innenfor hele EØS-området. Fra fortalens punkt 10 hitsettes:

“This Directive should foster the development of secondary markets for NPLs in the Union by removing impediments to, and laying down safeguards for, the transfer of NPLs by credit institutions to credit purchasers, while at the same time safeguarding borrowers’ rights. Any measures adopted should harmonise the authorisation requirements for credit servicers. This Directive should therefore establish a Union-wide framework for both purchasers and servicers of non-performing credit agreements issued by credit institutions,

whereby credit servicers should obtain authorisation from, and be subject to the supervision of, Member States' competent authorities."

Annehåndsmarkedet for salg av kreditt – herunder misligholdt gjeld – er i dag ikke utfyllende regulert norsk rett. I utgangspunktet reguleres slik virksomhet av alminnelige obligasjonsrettslige regler om kjøp og salg av fordringer. Overfor forbrukere kommer i tillegg forbrukervernreglene i finansavtaleloven til anvendelse. I motsetning til de fleste andre lands reguleringer er imidlertid erverv av kredittporteføljer etter norsk rett i praksis underlagt krav om konsesjon som finansieringsforetak etter finansforetaksloven § 2-9 første ledd bokstav a). Dette innebærer at «kredittkjøpere» i det norske markedet i dag må ha konsesjon som finansieringsforetak, med tilhørende virksomhetsregulering, kapitalkrav og tilsyn fra Finanstilsynet. I tillegg følger det en vesentlig skranke for transport av kreditt som følge av reguleringen av samtykke i finansavtaleloven § 2-13. En lojal gjennomføring av direktivet i norsk rett forutsetter at også disse nasjonale virksomhetskravene revideres i samsvar med direktivets regulering av «kredittkjøpere».

Reguleringen av kjøpersiden i direktivet henger imidlertid tett sammen med reguleringen av «kredittjenestefirmaene» - inkassoselskapene - som skal stå for innfordringen. I Norge er mange av aktørene organisert gjennom inkassokonsern med ulike juridiske enheter som forestår både innkreving (inkassoselskaper) og kjøp/salg av fordringer (porteføljeselskaper). Denne organiseringen er drevet frem av behovet for spesialisering, innovasjon, kompetanse og sterk konkurranse. Dette er for øvrig ikke noe særegent ved det norske markedet og norske inkassokonsern driver også slik samlet virksomhet i andre land, ikke minst i øvrige nordiske land. Motsatt har nordiske inkassokonsern i lang tid vært representert i det norske markedet gjennom filialer og datterselskaper, som driver både porteføljeoppkjøp og inkassovirksomhet som innfordrer kravene. Anbud fra bankene som avhender kredittporteføljer vil således i stor grad omfatte både salg og innfordring. Dersom rammevilkårene for oppkjøpsselskapene blir annerledes enn i EU, vil derfor konkurranseulempen for porteføljevirkomheten smitte over på inkassovirkomheten i konsernet.

Finans Norge vil understreke betydningen for konkurransen i det norske finansmarkedet av at inkasso- og porteføljeselskaper underlegges tilsvarende krav som EU, og at kravene gjennomføres på samme måte og til samme tid som resten av EØS-området. Direktivet legger til rette for at kjøp og innkreving av misligholdt gjeld skal kunne utøves med basis i prinsippene om at konsesjon som inkassoforetak i hjemlandet gir rett til å utøve virksomheten i hele EØS-området, med begrenset adgang for vertslandet til å illegge ytterligere krav på toppen av direktivets regler, jf. direktivet art. 2 og art. 13 nr. 1. Samtidig vil både norske og utenlandske foretak – uten finansforetaks konsesjon - gis en direktivfastsatt rett til å erverve misligholdt gjeld på tvers av landegrensene. Norske inkasso- og porteføljeselskaper vil således operere i et marked med konkurranse fra utenlandske aktører,

herunder «kredittkjøpere» som ikke er underlagt andre virksomhetskrav, enn de som følger av direktivets del III.

Det totale omfang av reguleringer og nasjonale krav vil i denne sammenheng ha betydning for hvordan foretakene velger å organisere virksomheten. Fra andre deler av finansmarkedet, f.eks. bank og verdipapirfondsvirksomhet, finnes en rekke eksempler på at norskregistrerte foretak av reguleringsmessige hensyn har flyttet virksomheten til andre land. For å sikre like konkurransevilkår bør derfor departementets gjennomgang av reglene i inkassoloven og tilhørende regelverk omfatte alle regler – ikke bare de regler som innholdsmessig «likner på» artiklene i direktivet.

3. Behov for en samlet gjennomgang av regelverk innenfor direktivets virkeområde

For det norske annenhåndsmarkedet for misligholdt gjeld vil gjennomføring av direktivet innebære flere endringer i de sentrale rammevilkårene. Endringene for inkassovirksomheten isolert fremstår imidlertid i denne sammenheng, som langt mindre inngripende enn endringen i reguleringen av porteføljeselskapene. Som departementet viser til i høringsnotatet s. 1, er direktivets bestemmelser om inndrivning og regulering «kredittjenestefirmaer» på mange områder sammenfallende med forslaget til revidert inkassolov, som ble fremmet av en arbeidsgruppe i januar 2020. I høringsnotatet s. 7 vises det også til at *«etter departementets vurdering fremstår dessuten direktivreglene som gjelder inndrivning, som hensiktsmessige og lite inngripende, og mange av dem vil kunne bidra til å øke kvaliteten i utførelsen av inkassooppdragene»*. Finans Norge kan i store trekk slutte seg til dette.

De øvrige reglene i direktivet – som ikke er på høring – vil derimot til sammenligning innebære betydelige endringer i nasjonale myndigheters handlingsrom for regulering av erverv og salg av misligholdt kreditt i annenhåndsmarkedet. Det nasjonale handlingsrommet for innføring av tilleggskrav gjelder kun forbrukervern og er i tillegg avgrenset til situasjonen etter at krav er overdratt fra en kredittinstitusjon til en kredittkjøper iht. direktivets regler, jf. fortalens punkt 18, 52 og 57. Bakgrunnen for dette er selvfølgelig at hele formålet med direktivet er å sikre kredittinstitusjoner adgang til å overdra misligholdte kredittfordringer til aktører utenfor banksystemet uten unødige regulatoriske hindringer. Kjernen i direktivet er nettopp å oppheve nasjonale særkrav for slik overdragelse gjennom harmoniserte EU-regler. Samtidig er medlemslandene gitt en viss adgang til å beskytte skyldnere etter at kravet er overdratt, ved at det gis en viss adgang til videreføring av nasjonale regler om forbrukerbeskyttelse i samsvar med forbrukerkreditt- og boliglånsdirektivet.

For inkassobransjen henger regulering av overdragelse og inndrivning av krav tett sammen, både grunn av et felles marked for misligholdt gjeld og gjeldende organisering av virksomhetene i inkassokonsern, jf. beskrivelsen foran. For næringen er således de innfordringsmessige kravene for inkassoselskaper i direktivets del II, nært forbundet med kravene som stilles til «kredittkjøpere» i direktivets del III. Næringens konsekvensanalyser av

direktivreglene som er på høring, vil derfor kunne påvirkes av forslaget til gjennomføring av de delene av direktivet som ikke er en del av høringen.

Gjennomføring av direktivet i norsk rett bør derfor vurderes samlet og forelegges høringsinstansene og lovgiver i et felles forslag til implementering. Med en oppsplitting av lovarbeidet om innfordringstekniske forhold for «kreditttjenestefirmaer» fra virksomhetsreglene som gjelder «kredittkjøpere», risikerer man at gjennomføringen ikke blir helhetlig. Erfaringen fra tidligere implementeringsprosesser på bankområdet (bl.a. det reviderte betalingstjenestedirektivet og boliglånsdirektivet), er at en slik «stykkvis og delt» gjennomføring gjør det krevende for høringsinstansene å kommentere forslaget, ettersom regelverket i praksis henger sammen.

Finans Norge verdsetter at departementet allerede har startet gjennomføringsarbeidet med direktivet og at forslaget til gjennomføringsregler sendes på høring, før rettsakten er tatt inn EØS-avtalen. Imidlertid hadde det etter vårt syn vært mer hensiktsmessig om man fra myndighetssiden hadde foretatt en felles gjennomgang og vurdert de implementeringsmessige konsekvensene samlet, herunder om betydningen av direktivet for eksisterende nasjonale virksomhetsregler for porteføljeselskaper og reguleringen av samtykke ved overdragelse av krav.

I den videre oppfølging av gjennomføringen av direktivet bør derfor de ansvarlige departementer tilstrebe å samkjøre alle deler av direktivimplementeringen og tilliggende regelverksforslag i en felles lovprosess som også forelegges høringsinstansene for innspill. Det er ikke hensiktsmessig at lovarbeidet knyttet til de innfordringsmessige delene av direktivet – som nå er på høring – ferdigstilles fullt ut, før man igangsetter utredning og høring av nødvendige regelverksendringer for gjennomføring av de øvrige delene av direktivet i norsk rett. Det minnes i denne forbindelse også om at direktivet er en av flere rettsakter fra EUs handlingsplan om reduksjon av NPL. Disse rettsaktene må sees sammenheng ved gjennomføring direktivet, slik at den nasjonale gjennomføringen understøtter formålet med EUs handlingsplan, i samsvar med de grunnleggende prinsippene i EØS-avtalen.

4. Lovtekniske alternativer for gjennomføring i norsk rett

Departementet foreslår i høringsnotatet pkt. 4 at direktivets bestemmelser om inndrivning av kredittfordringer utformes generelt og blir en del av de generelle innfordringsreglene i ny inkassolov. Valget av gjennomføringsmetode begrunnes med at direktivets regler om innfordring gjennomgående for en stor del er i samsvar med gjeldende rett og det foreliggende utkast til ny inkassolov. Det vises samtidig til at direktivet i mange andre land, herunder Sverige og Danmark, er gjennomført i egne lover.

Finans Norge er enig i at hensynet til et enkelt regelverk taler for at direktivet gjennomføres i ny inkassolov og gis generell anvendelse. I høringsnotatet foreslår departementet bare særregler der det er nødvendig, fordi direktivreglene gir betydelige ulemper eller fremstår som unødvendige for krav utenfor direktivets virkeområde.

Finans Norge støtter at reglene i direktivet om innfordring tas inn i inkassoloven, men viser til at en annen løsning med egen lov (ref. andre land) også kan være en hensiktsmessig lovteknisk løsning. Det viktigste for næringen er uansett at direktivet gjennomføres lojalt og at norsk regulering både implementeres og håndheves i samsvar med direktivet. Som nevnt ovenfor, forutsetter en slik direktivnær gjennomføring at vurderingene av forpliktelsene iht. direktivet underlegges en samlet vurdering.

5. Innspill til enkeltbestemmelser i forslaget på høring

Finans Norge har etter en gjennomgang av utkastet i høringsnotatet følgende merknader til forslaget til lovendringer.

I. Videreføring av konsesjonskrav for egeninkasso og fremmedinkasso

Departementet foreslår å videreføre gjeldende regulering av separate foretaksbevillinger for hhv. egen- og fremmedinkasso, jf. inkassoloven § 4 annet ledd. I høringsnotatet pkt. 6.3 uttales følgende om departementets vurdering:

«Departementet antar at direktivet ikke er til hinder for å beholde skillet mellom fremmedinkasso og oppkjøps- og egeninkasso, som innebærer at fremmedinkassoforetak ikke har anledning til å kjøpe opp pengekrav med sikte på inndrivning. Departementet viser i den forbindelsen til begrunnelsen for skillet (se punkt 6.1), og til direktivets artikkel 2 andre ledd om at direktivet ikke berører regler i nasjonal rett som gjelder forbrukerbeskyttelse og låntakeres rettigheter».

Om bakgrunnen for det eksisterende kravet til separate tillatelser vises det i høringsnotatet pkt. 6.1 til forarbeidene til inkassolovens regulering av oppkjøps- og egeninkasso, jf. Ot. Prp nr. 26 (2000-2001) pkt. 4.1. Reglene her baserte seg på et forslag utredet av Bankkommisjonen¹. I forslaget fra Banklovkommisjonen var det imidlertid ikke foreslått et slikt skille som i dag fremgår av loven, men dette ble endret av departementet i lovproposisjonen. I departementets begrunnelse i lovforarbeidene ble det den gang – som nå - vist til hensynet til «god inkassoskikk» og prinsippet om at fremmedinkassoforetak ikke skal være økonomisk involvert i inkassoprosessen. Behovet for separate tillatelser for hhv. egen- og fremmedinkasso ble ikke begrunnet særskilt i forbrukerhensyn og gjelder alle fordringer.

En slik videreføring av kravet til to konsesjoner står imidlertid etter Finans Norges vurdering i et uklart forhold til direktivet. Departementet viser i sin korte omtale av nasjonalt handlingsrom til direktivet artikkel 2 nr. 2, hvor det avslutningsvis henvises til at direktivet ikke berører nasjonale forbrukervernregler eller låntakeres rettigheter. Dette kan likevel ikke forstås som en generalfullmakt for nasjonale myndigheter til å innføre eller videreføre nasjonale krav ut over skrankene som oppstilles i direktivet.

¹ NOU 1999:31 Oppkjøp og inndrivning av fordringer mv. Utredning nr. 5 fra Banklovkommisjonen.

Bakgrunnen er at slike nasjonale krav vil kunne anses som en restriksjon i forhold til etableringsfriheten eller tjenestefriheten etter EØS-avtalen artikkel 31 og 36, og således må begrunnes i de generelle kravene som følger av EU-retts lære om «tvingende allmenne hensyn». Dette innebærer at restriksjonen materielt, må være et egnet og nødvendig tiltak for å oppnå formålet som reguleringen skal ivareta, samt anses som forholdsmessige og ikke-diskriminerende, vurdert etter objektive kriterier. Mulighetsrommet for innføring av slike nasjonale tilleggskrav vil også måtte vurderes opp mot hvilken effekt disse evt. vil ha for implementering av direktivet, og hvorvidt disse virker i samme retning som de grunnleggende hensyn som direktivet skal understøtte iht. fortalen.

Dernest er det verdt å minne om at en videreføring av separasjonskravet kun vil gjelde tillatelser til inkassoforetak gitt med Norge som hjemstat og ikke utenlandske foretak som yter tjenester grenseoverskridende eller via filialer inn i det norske markedet. Mens nasjonale myndigheter som en del av vertslandsreguleringen innenfor visse områder i EU-retten har adgang til å legge også utenlandske aktører nasjonale tilleggskrav for å verne om enkelte hensyn, er en slik rett klart avgrenset i direktivet. Det vises her til fortalen punkt 34 hvor det heter (vår utheving):

*“ A credit servicer carrying out activities in a host Member State should be subject to the restrictions and requirements established in the national law of that host Member State in accordance with this Directive, including, where applicable, the prohibition on receiving and holding funds from borrowers, that are not related to other authorisation requirements of credit servicers. If, under the national provisions of a host Member State transposing this Directive, additional requirements for authorisation as a credit servicer are imposed, **such additional requirements should not apply to credit servicers performing cross-border credit servicing activities in that host Member State.**”*

Ettersom en eventuell videreføring av kravet kun vil gjelde norske inkassoforetak, er det også naturlig å reise spørsmål om hensynet til prinsippene som ble lagt til grunn av departementet for 25 år siden, i dag er tilstrekkelige til å begrunne en videreføring, hensyntatt de konkurransemessige implikasjonene en slik særregel vil medføre. Det vises i den forbindelse til at bl.a. svensk rett ikke oppstiller krav om separat konsesjon for egeninkasso for oppkjøpte krav i finansieringsforetak.

Spørsmålet er da om det er særegenheter ved det norske markedet som tilsier behov for videreføring av et slikt nasjonalt tillegg. Det fremstår uansett ikke klart hvor sterkt et slikt hensyn er, hvorvidt det reelt kan kvalifisere som forbrukervern og uavhengig av dette kvalifiserer som «tvingende allmenne hensyn» etter EU-retten. Vi ber derfor departementet endre det norske kravet til to separate konsesjoner som en del av gjennomføringen av direktivet i norsk rett.

II. Øvrige krav til foretaksbevilling

Departementet ber i høringsnotatet pkt. 6.3 også om tilbakemelding på flere av de øvrige forslagene hva gjelder regulering av foretaksbevilling, herunder forslaget om å splitte tillatelser for behandling av klientmidler og overgangsregler for kravet om juridisk person, jf. forslaget til ny § 5 første ledd fjerde punktum og § 49.

Finans Norge er enig med departementet i at man bør tilpasse det norske regelverket, slik at det åpner for at foretak kan søke om inkassobevilling uten å behandle klientmidler. Videre støtter Finans Norge innføring av et krav om at et inkassoforetak må etableres som en juridisk person som driver næringsvirksomhet, slik dette følger av direktivet. En overgangsregel på 10 år – som foreslått av departementet - gir imidlertid etter vår vurdering aktørene betydelig lenger tid å tilpasse seg de nye reglene enn de faktisk trenger. Det understrekes at ingen av Finans Norges medlemmer vil omfattes av et slikt krav, og vi har derfor ingen sterke synspunkter på utforming av overgangsregelen. Vi antar likevel at Finanstilsynet vil kunne ha en formening om tilsynsmessige konsekvenser av å innvilge en såpass romslig overgangsregel.

III. Krav til egnethet og kompetanse

I forslaget på høring foreslår departementet å skjerpe kravene til egnethets og kvalifikasjonskravene til ledelse og eiere av inkassoforetak, ref. utkastet til ny § 6 første ledd bokstav d. Det vises til nærmere omtale i høringsnotatet pkt. 7.3. I utkastet til merknader til lovendringen vises det til Finanstilsynets rundskriv 3/2023 pkt. 2.1 som begrunnelse for utvidelse av personkretsen.

Hva gjelder stedfortredere for daglig leder kan vi imidlertid ikke se at det fremgår av Finanstilsynets rundskriv at disse etter gjeldende regelverk skal egnethetsvurderes. Etter det vi er kjent med, er det heller ikke krav om at evt. slike personer skal vurderes innenfor andre områder i finansreguleringen. Vi kan heller ikke se at det er særskilte hensyn på inkassoområdet som tilsier en annen praksis her.

IV. Krav til oppdragsavtale

Departementet legger i høringsnotatet pkt. 12.3 til grunn at det foreliggende forslag til nye bestemmelser om oppdragsavtaler i ny inkassolov er i samsvar med direktivet artikkel 11 første ledd, men foreslår flere detaljer i ny § 25 andre og tredje ledd for å sikre at alle krav i direktivbestemmelsen gjennomføres i norsk rett.

Finans Norge støtter departementets forslag til lovtekst og behovet for en direktivnær implementering. Samtidig bør detaljkravene til oppdragsavtalens utforming etter vår vurdering i første rekke gjelde oppdragsavtaler innenfor direktivets virkeområde. Selv om det for enkelte øvrige inkassooppdrag også kan være tilfeller hvor det er hensiktsmessig at

oppdragsavtalene inneholder slik informasjon som foreskrevet, bør de nærmere detaljene i oppdragsavtalene utenfor direktivets virkeområde overlates til partenes vurdering.

IV. Krav til dokumentasjon av oppdrag

I høringsnotatet pkt. 14.3 foreslår departementet at de utfyllende kravene til dokumentasjon i direktivets artikkel 11 tas inn i ny inkassolov § 44 bokstav d). Finans Norge slutter seg også her til departementets vurdering i at bestemmelsen ikke bør utformes mer omfattende enn foreslått og at det ikke er nødvendig å lovfeste dokumentasjonskrav i inkassoloven for rent interne forhold i foretaket eller krav som følger av annet regelverk. Hva gjelder oppbevaringstiden støttes at denne lovfestes til fem år fra den aktuelle avtalen opphører eller frem til den lovfestede foreldelsesfristen.

6. Avsluttende merknader

Som tidligere nevnt er Finans Norge positive til at departementet har igangsatt utredningsprosessen knyttet til gjennomføring av direktivet, også før den folkerettslige forpliktelsen for norske myndigheter er fastsatt gjennom innlemmelse i EØS-avtalen. Grundige analyser og tempo i implementeringsprosessen er viktig av konkurransemessige hensyn.

Vi står gjerne til disposisjon, dersom det er behov for ytterligere innspill fra vår side for å belyse andre sider ved forslaget som er på høring eller de delene av direktivregelverket som høringen ikke omtaler.

Med vennlig hilsen

Finans Norge

Sign.

Eddy Kjær

Direktør

Sign.

Carl Flock

Juridisk fagdirektør/advokat